

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 380)

Nov (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. தத்வ த்ரயம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 200)

- 26-2. ப்ரணவாந்தே விராட் ஸம்ஜ்ஞம் வ்யாபிநா மூர்த்தி ஸம்யுதம்
27. த்வயம் பிண்டதயா யோஜ்யம் கமலமங்குசம்
வ்யாபிநா ஸம்யுதம் மூர்த்தி த்ருதீயம் இதம் அக்ஷரம்
28. பதம் நிசிதகோணாய ச அங்குசாய சாகிப்ரியா
இதி பஞ்சதசார்ண: அயமாங்குச: சீக்ர ஸித்தித:

பொருள் – ப்ரணவத்தின் இறுதியில் விராட் மூர்த்தியைக் குறிப்பதான “ல்ரு” சேர்க்கப்பட்டு, அதன் தலைப்பகுதியில் பிந்து இடப்படுகிறது. அதன் பின்னர் “ர” என்பதும், “க்ரு” என்பதும், அதன் பின்னர் பிந்துவும் உள்ளன. இதுவே மூன்றாம் அக்ஷரமாக உள்ளது. அதன் பின்னர் “நிசிதகோணாய” மற்றும் “அங்குசாய” என்பதும், அதன் தலைப்பகுதியில் “ஸ்வாஹா” என்பதும் உள்ளன. இதுவே 14 அக்ஷரங்கள் கொண்ட அங்குச மந்திரமாகும். இது வெகு விரைவாக பலன் அளிக்கவல்லது. இதன் முழு வடிவம் “ஓம் ல்ரும் க்ரும் நிசிதகோணாய அங்குசாய ஸ்வாஹா” என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 67)

அங்கம் : 2

[ச்ரத்தை] ப்ரியமான தோழியே! அனைத்து உபநிஷத்துக்களும் ஒரே போன்று, அனைத்து இடங்களிலும், நம்முடைய மதத்தில் உள்ள உண்மையைக் கூறுகின்றன என்று நமது அரசனாகிய விவேகன் உறுதி கொண்டுள்ளார். மேலும் அவர், மற்ற மதங்களில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தையும் புறக்கணிக்கவும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்துள்ளார். நம்முடைய இந்த முயற்சிகள் நன்றாக முடியவேண்டும் என்பதற்காக அவருடைய தேவியாகிய ஸுமதி, தன்னுடைய நந்தவனத்தின் அருகில் உள்ள ரத்னகிரி மலையில் இருந்தபடி மங்கள கார்யங்களைச் செய்கிறார். தனது வழிபாட்டிற்காக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனுடைய திருவடிகளில் வைக்கும்விதமாக, என்னை தாமரைமலர்கள் கொண்டு வரும்படியாக ஆணையிட்டுள்ளார். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், நம்முடைய மகிழ்விற்காக ஆராதனை செய்தபடி உள்ளார். ஆகவே, நான்முகனுடைய தாமரை போன்ற திருமுகங்களுக்கு அன்னம் போன்றுள்ள ஸரஸ்வதி போன்று தெளிவாக உள்ள நீர் கொண்ட கங்கைக்கு நான் செல்கிறேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 78)

172. ஸ்திதிப்பிக்கையாவது ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர் நிலைபோலே, அநுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வ ரசைஷகளையும் பண்ணுகை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களையும் அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்திதிப்பிக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்ததாக, உயிர்கள் நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள காப்பாற்றும் தன்மை மற்றும் அவற்றை அழித்தல் ஆகிய விதங்களை அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டார். முதலில் காப்பாற்றும் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஸ்திதிக்கையாவது” என்னாதே “ஸ்திதிப்பிக்கையாவது” என்றது, ஸ்திதியாவது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் போலே கர்த்ருகதமன்றிக்கே ரசுஷணத்துக்கு கர்மீபவிக்கிற வஸ்துகதமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, ஸ்திதிப்பிக்கையே கர்த்ரு வ்யாபாரமாகையால். (ஸ்ருஷ்டமான) இத்யாதி. அதாவது, “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா” என்கிறபடியே தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு ரசுஷகமாய்க் கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர் நிலைபோலே, “ததேவாநுப்ராவிசத்” என்கிறபடியே, தத் ரசுஷணாநுகூலமாக உள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று, தத் தத் வஸ்து அநுகுணமான ஸர்வ ரசைஷகளையும் பண்ணுகையென்கை. அநுப்ரவேச சப்தத்துக்கு அநுகூலதயா ப்ரவேசம் இவர்க்கிவ்விடத்தில் விவசுஷிதம். இத்தால், ஸ்திதிப்பிக்கையாவது நிலைப்பிக்கையாகையாலே தத் ரசுஷணங்களைப் பண்ணுகையென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - “ஸ்திதிக்கையாவது - இருத்தல் என்பது” என்று கூறாமல் “ஸ்திதிப்பிக்கையாவது - இருக்கும்படிச் செய்தல் என்பது” என்று ஏன் கூறினார்? “இருப்பு” என்பது ஸ்ருஷ்டி மற்றும் அழித்தல் போன்று செய்யும் செயல் என்பது அல்லாமல், காப்பாற்றுதலுக்கு ஏற்றபடியான பொருளாக உள்ளதைக் கூறுவதால், “இருக்கும்படி செய்தல்” என்பதே இங்கு அவன் செய்கின்ற செயல் என்றாகிறது. ஆகவே இவ்விதம் உரைத்தார். “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா - அதனை ஸ்ருஷ்டித்து” என்பதற்கு ஏற்ப தன்னால் படைக்கப்பட்ட பொருள்களில், பயிரைக் காப்பாற்றுதலுக்கு ஏற்றபடி நிற்கும் நீர் நிலை போன்று, “தத் ஏவ அநுப்ராவிசத் - அவற்றில் புகுந்து” என்பதற்கு ஏற்ப, அவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தகுதியாக அவற்றின் உள்ளே புகுந்து, அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றபடியான அனைத்து காப்பற்றும் செயல்களையும் செய்கிறான். “உள்ளே புகுதல்” என்பது, அவற்றுக்கு ஏற்றபடியான நன்மைகளைச் செய்யவே ஆகும் என்பதே இங்கு இவருடைய திருவுள்ளமாக உள்ளது. ஆகவே “இருக்கும்படிச் செய்தல்” என்பது “நிலைக்கும்படிச் செய்தல்” என்பதால், அந்தந்த காப்பாற்றும் செயலைச் செய்கிறான் என்றாகிறது.

173. ஸம்ஹரிக்கையாவது அவிநீதனான புத்ரனைப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களில் கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டு வைக்கை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஸம்ஹார ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஹரிக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து அழிக்கும் செயல்களுடைய விதத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தீர்ச்வராய நிவேதிலும்” என்கிறபடியே ஸ்வஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி, உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உறுப்பாகத் தான் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே பாஹ்ய விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகப் புக்கவாரே, விதி நிஷேத வச்யனாய ஒடுங்கி வர்த்தியாமல், ஸ்வைரசாரியான புத்ரனை ஹிதபரனான பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாரார்ஹனல்லாதபடி விலங்கையிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாப்போலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களிலே அதிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக் குலைத்து ஒடுக்கியிட்டுவைக்கையென்கை.

விளக்கம் – “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தீர்ச்வராய நிவேதிதும் - விசித்ரமான அமைப்புடன் கூடிய இந்தச் சரீரத்தை அளித்தது என்பது ஈச்வரனை ஆரதிக்கவே ஆகும்” என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைச் சரணம் புகுந்து கரையேறுவதற்கு ஏற்றபடியாக, தான் அளித்த உடல் உறுப்புகளைக் கொண்டு தன்னை வழிபடுதல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக உள்ளதைக் காண்கிறான். தனக்கு விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்து, அந்த விதிகளுக்கு வசப்பட்டு, மற்ற விஷயங்களிலிருந்து விலகி வாழாமல், தனது விருப்பப்படி தகாதவற்றைச் செய்தபடி உள்ள தனது புத்திரன் ஒருவனை, அவனுடைய நன்மையில் மட்டுமே கணவைத்தபடி உள்ள ஒரு தந்தை, அவன் எந்தச் செயலையும் செய்ய இயலாதபடி விலங்கு இட்டு வைக்கிறான். இதனைப் போன்றே ஸர்வேச்வரனும், தன்னைத் தவிர்த்து மற்ற விஷயங்களில் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள உடல் உறுப்புகளை ப்ரளயத்தின்போது அழிக்கிறான் என்று கருத்து.

174. இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள், தான் ப்ரத்யேகம் சதுர்விதமாயிருக்கையாலே, அதையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்) என்று.

விளக்கம் – அடுத்து, இத்தகைய ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றில் ஸர்வேச்வரன் நான்குவிதமான உள்ளான் என்பதால், அதனை வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

175. ஸ்ருஷ்டியில், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ப்ரஜாபதிகளுக்கும் காலத்திற்கும் ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.

வ்யாக்யானம் – “சதுர்விபாகஸ் ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ சதுர்த்தா ஸம்ஸ்த்திதஸ் ஸ்த்திதௌ, ப்ரளயஞ்ச கரோத்யந்தே சதுர் பேதோ ஜநார்தந:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் – “சதுர்விபாகஸ் ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ சதுர்த்தா ஸம்ஸ்த்திதஸ் ஸ்த்திதௌ, ப்ரளயஞ்ச கரோத்யந்தே சதுர் பேதோ ஜநார்தந: - ஜனார்த்தனன் ஸ்ருஷ்டியில் நான்குவிதமாகவும், காப்பதில் நான்குவிதமாகவும், அழிப்பதில் நான்குவிதமாகவும் உள்ளான்”, என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்ருஷ்டியில்) இத்யாதி. அதாவது, ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் சதுர்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸமஷ்டி புருஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாக்களான தச ப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு அபேக்ஷிதமான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகங்களான ஸகல ஜந்துக்களுக்கும், தத் தத் ப்ரவ்ருத்திகளடையத் தன்பக்கலிலே பர்யவஸிக்கும்படி அந்தராத்மாவாய், ப்ரவருத்தி ஹேதுவான ரஜோ குண விசிஷ்ட்னாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. “ஏகேநாம்சேந ப்ரஹ்மாஸௌ பவத்ய வ்யக்த மூர்த்திமாந் மரீசி மிச்ரா: பதய: ப்ரஜாநாமந்யபாகத:, இத்தம் சதுர்த்தா ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ வர்த்ததேஸௌ ரஜோ குண:”, என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, பதினான்கு லோகங்களையும் படைப்பவனாக உள்ளான். அனைத்து ஆத்மாக்களுடைய தொகுத்த உருவமான நான்முகனுக்கும், அவனால் படைக்கப்பட்டவர்களாக எப்போதும் ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபட்டபடி உள்ள பத்து ப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்குத் தேவையாக உள்ளதான தகுந்த காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று உற்பத்தி செய்தபடி உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும், இவை அனைத்தின் செயல்கள் அனைத்தும் தன்னில் வந்து முடியும்படியாக அவற்றின் உள்ளே ஆத்மாவாக உள்ளான். இவை அனைத்தும் செயலாற்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ரஜோகுணத்துடன் நின்று அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ஸ்ரீவிபு. (1-22-25) – ஏகேந அம்சேந ப்ரஹ்மாஸௌ பவத்ய வ்யக்த மூர்த்திமாந் மரீசி மிச்ரா: பதய: ப்ரஜாநாம் அந்யபாகத:, இத்தம் சதுர்த்தா ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ வர்த்ததேஸௌ ரஜோ குண: – அனைத்து உயிர்களுக்குள் வசிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனாகிய ஜனார்த்தனன், தனது ஒரு சிறு அம்சத்திலிருந்து நான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று அனைத்தையும் படைக்கிறான்; வேறு ஒரு அம்சத்தின் பகுதி மூலம் ப்ரஜாபதிகளான மரீசி போன்றவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; ஜனார்த்தன் தனது மூன்றாவது அம்சமாகக் காலமாகவும், அடுத்து ஓர் அம்சமாக அனைத்து ஜீவராசிகளுடைய

அந்தர்யாமியாகவும் இருந்து, ரஜோகுணத்துடன் கூடியவனாக, தனது
ஸ்ருஷ்டியில் நான்குவிதங்களாக நின்று படைக்கிறான் - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 345)

5-3-1 மாசறு சோதி என் செய்யவாய் மணிக் குன்றத்தை

ஆசறுசீலனை ஆதிமூர்த்தியை நாடியே
பாசறவெய்தி அறிவிழந்து எனைநாளையம்
எசறும் ஊரவர் கவ்வை தோழி என்செய்யுமே

பொருள் - “களங்கம் இல்லாத தேஜஸ் கொண்டதாகவும், சிவந்த வாயைக் கொண்டதாகவும் உள்ள மாணிக்க மலை போன்று எனக்கு இனிமையானவனாக, எந்தவிதமான தோஷமும் அற்ற சீல குணம் கொண்டவனாக, தானாகவே வந்து என்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்த எனது ஸ்வாமியை, நிரந்தரமாகத் தேடி, சரீரத்தில் உள்ள பசுமை நிறம் அழியும்படியாக, அறிவும் நீங்கும்படியாக, நாம் எத்தனை காலமாக உள்ளோம்? என் தோழீ! இவ்விதம் உள்ள நம்மை ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொல் என்ன செய்யும்”, என்கிறாள்.

அவதாரிகை - “ஸௌந்தர்யத்தாலும் சீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்றதொரு விஷயமாயிற்று அது; நீ செய்யப் புகுகிற இது அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்பை விளைக்கப் புகுகிறாய் கிடாய்” என்று தோழி சொல்ல; “நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப்புண்டாக்கப் புகுகிறேனல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புகுகிறேன் காண்” என்கிறாள்.

விளக்கம் – நாயகி மடல் எடுக்க துணிந்ததைக் கண்ட தோழியானவள் நாயகியிடம், “அழகு, சீலம் மற்றும் மதிப்பு ஆகியவற்றால் எந்தவிதமான பழியும் இன்றி உள்ளவஸ்துவாக அவன் உள்ளான். அப்படிப்பட்ட அவனுக்கு அல்லவோ நீ பழியை ஏற்படுத்த எண்ணுகிறாய்”, என்றாள். இதற்கு நாயகி, “நான் அந்த விஷயத்திற்குப் பழிப்பை ஏற்படுத்த எண்ணவில்லை. பழியை நீக்கவே நான் முயல்கிறேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மாசறு சோதி) கலந்து பிரிந்தவள் ஆற்றாமையின்றிக்கே மர்யாதைகளை நோக்கிக் கொண்டிருக்கையாகிறது அத்தலைக்கு அவத்யம் காணும்; பிரிந்தால் இப்படி பண்ணாதவன்று மாசிறே ஸௌந்தர்யத்துக்கு. நான் என்னுடைய மர்யாதைகளைக் குலைத்தாலும் அவன் முகத்திலே விழிக்கை தவிரேனென்கிறாள்; வடிவு அதுவாயிருக்க, எங்ஙனே நான் மடலெடாதொழியும்படி. கெடுவாய், அவ்வடிவு ஹேய ப்ரத்யநீகங்காண். நான் மடலெடாதிருக்கி அவ்வடிவுக்கு ஹேயத்தை உண்டாக்குகைகாண். “அவன் அவ்வடிவையுகந்தார்க்குக் கொடான்” என்னும் பழியைத் துடைக்கைக்காண் நான் பார்க்கிறது; “பக்தாநாம்” என்கிற உடம்பை “தனக்கு” என்றிருக்கையாகிற இது அவ்வடிவுக்கு மாசிறே.

விளக்கம் - (மாசறு சோதி) “மாசறு சோதி” என்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறலாம். மடல் எடுப்பதால் இவன் “மாசறு சோதி” என ஆனான் என்று கூறலாம்; அல்லது “மாசறு சோதி” என்பதாக உள்ளதால், இவனை மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தான் எனலாம். அவனுடன் கலந்து பிரிந்தவள், எந்தவிதமான பிரிவாற்றாமையும் இன்றி, தனது பெண்மைக்கு உரிய குணங்களை மட்டுமே நோக்கியபடி இருந்தால், அழகுள்ள அவனுக்குத் தாழ்வே ஆகிறது. ஆனால் இவ்விதம் இவள் தனது பெண்மைக்கு உரிய குணங்களை நோக்கியபடி இருத்தல் என்பது அவனுக்குத் தாழ்வை ஏற்படுத்துமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அவனை விட்டுப் பிரிய நேரிட்டால், மடல் எடுத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யவில்லை என்றால், அவனுடைய அழகிற்குத் தாழ்வே ஆகும்; நான் எனது பெண்மைக்கு உரிய தன்மைகளை அழித்துக்கொண்டாவது அவன் முகத்தில் விழிப்பதைச் செய்வேன்; இதனை நான் தவிர்க்கமாட்டேன். அவனுடைய அழகானது இவ்விதம் உள்ளபோது, நான் மடல் எடுக்காமல் விடுத்து எப்படி?”, என்கிறாள். இதனைக் கேட்ட தோழி, “கெட்டாய். அவனுடைய திருமேனியானது அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்த்டாக உள்ளதாகும்”, என்றாள். இதற்கு

நாயகி, “நான் மடல் எடுக்காமல் விட்டால், அவனுடைய அழகானது எனக்கு எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதான தாழ்வு அவன்னுக்கு ஏற்படும். மேலும், அவன் தனது அழகை யாருக்கும் அளிக்கமாட்டான் என்ற பழியும் ஏற்படும். இதனைத் துடைக்கவே நான் மடல் எடுக்கிறேன். ஜிதந்தே (5) – பக்தாநாம் – பக்தர்களுக்காக - என்பதாக உள்ள தனது திருமேனியை, ‘தனக்கு’ என்றுள்ள நிலையானது, தோஷம் அல்லவோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மாசறு சோதி) “மடலெடுக்கை மாசு” என்றிருக்கிறாள் தோழி; “மடலெடாதொழிகை மாசு” என்றிருக்கிறாள் இவள், வ்யதிரேகத்தில் இப்படியாற்றாமை விளையாதாகில் நாம் காண்கிற விஷயங்களோபாதியாமே. வடிவிலே அணைந்தவ ளாகையாலே முற்பட வடிவிலே மண்டுகிறாள். (மாசறுசோதி) நாம் மடலெடுக்க நினைத்தவளவிலே மாசற்று வருகிறபடி பாராயென்கிறாள். மேல், “ஆசறு சீலனை” என்னாநிற்கச்செய்தே, வடிவழகைச் சொல்லுகிறது குணத்திலும் விக்ரஹம் ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாலே.

விளக்கம் - (மாசறு சோதி) - “ மடல் எடுத்தல் என்பது அவனுக்குக் களங்கம்” என்று தோழி உரைக்கிறாள். “மடல் எடுக்காமல் விடுதல் என்பது அவனுக்குக் களங்கம்” என்று நாயகி உள்ளாள். “மடல் எடுக்காமல் விடுதல் என்பதே களங்கத்தை ஏற்படுத்தும்” என்று கூறுவது எப்படி? பிரிவில் இவ்விதம் ஆற்றாமை விளையவில்லை என்றால், நாம் காணும் மற்ற விஷயங்கல் போன்றே இவனும் உள்ளான் என்றாகிவிடும். அவன் விஷயத்தில் அணைந்தவள் என்பதால், முதலில் வடிவழகில் ஈடுபடுகிறாள். “நாம் மடல் எடுக்க முனைவதால், அவ்விதம் நினைத்த உடனேயே அவன் மாசற்ற சோதியாக உள்ளதைக் காண்பாயாக”, என்கிறாள். “ஆசறு சீலனை” என்பதாக சீல குணத்தை உரைக்கும்போது, வடிவழகை ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், குணத்தைக் காட்டிலும் திருமேனியானது அதிகம் ஈர்ப்பதாக உள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்யவாய்) “அவாக்யநாதார:” என்று அவிக்குமாயிருக்கக்கடவ தத்வம், என்னோடே கலந்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஸ்மிதம் பண்ணி விகாரி த்ரவ்யம்போலே விக்ருதனாகாநிற்க, நான் அவனைப் பிரிந்து அவிக்குதையா யிருக்கவோ? ஒரு வார்த்தை

சொல்லக்கடவதன்றிக்கே, முகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்குத் தன்னோடொப்பதொரு தத்வாந்தரமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்கு மவனிநே. “கர்மநிபந்தநமான விகாரமில்லை” என்ற இத்தனை போக்கி, ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களால் வரும் விகாரமில்லையென்னில் ஒரு சேதநனோடு கலந்ததன்றிக்கே யொழியுமிநே. அவன் கலந்தபோது பண்ணின ஸ்மிதமன்றோ என்னை அவ்வவ ஹிதமான உபாயத்திலே மட்டிற்று. ஸம்ஸாரி முக்தனானால் அவனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷம்போலேகாணும் இத்தலையைப் பெற்று அவன் ஸ்மிதம் பண்ணி நின்ற நிலை. (என் செய்யவாய் இத்யாதி) இவளுடனே கலந்தத்தாலுண்டான ப்ரீதியாலே ஸ்மிதம் பண்ணி வடிவிலே வேறுபாடு தோற்ற நின்ற நிலையாயிற்று இவளைக் கையும் மடலுமாம்படி தொட்டுவிட்டது.

விளக்கம் - (என் செய்யவாய்) – சாந். (3-14-2) அவாக்யநாதார: - யாரிடமும் வாய் திறந்து பேசாமல் இருப்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி உள்ள வஸ்துவானது, என்னுடன் கலந்து, அதனால் எழுந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் விதமாகப் புன்முறுவல் செய்து, மாற்றத்தை அடையக்கூடிய வஸ்து போன்று வேறுபாடு அடைந்து நிற்கும்போது, நான் அவனை விட்டுப் பிரிந்து வேறுபடாதவளாக இருக்கவோ? எதனையும் உரைக்காதவன் என்பது அல்லாமல், முகம் பார்த்து உரைப்பதற்குத் தனக்கு ஒப்பான பொருள் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் அனைத்து பொருள்களுடன் விலகி நிற்பவன். இவ்விதம் மாறுபட்டு நிற்பவன் என்றால், “அவிகாராய - மாறாதவன்” என்றுள்ள ஸ்ம்ருதியுடன் முரண்பாடு ஏற்படும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்குச் சமாதானமாக, “கர்மம் காரணமாக உண்டாகும் மாற்றம் இல்லை” என்பது மட்டும் அல்லாமல், சேதநர்களுடன் கலந்து பிரிவதால் ஏற்படும் மாற்றமும் இல்லை என்று உரைத்தால், ஒரு சேதநனுடன் கலந்தது என்னும்போதே இந்த நிலை மாறும் அல்லவோ? ஆனால் பிரிவு ஏற்படும்போது புன்முறுவல் உண்டாகுமோ என்றல், அவன் கலந்தபோது செய்த புன்முறுவல் அல்லவோ என்னை இத்தகைய மடல் எடுத்தல் என்னும் உபாயத்தில் ஈடுபடுத்தியது! எதற்கும் மாறாமல் உள்ளவன், புன்முறுவல் செய்ததன் மூலம் மாறக்கூடியவன் ஆனான் என்பதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார்; ஸம்ஸாரி ஒருவன் முக்தன் என்றாகும்போது அவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சி போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு சேதநனைப் பெற்றபோது புன்முறுவல் உண்டாகிறது. (என் செய்யவாய் இத்யாதி) – இவளுடன் கலந்த ப்ரீதி காரணமாக அவன் புன்முறுவல்

செய்தான், இதன் காரணமாகத் தனது நிலையில் மாறுபாடு அடைந்தான், இத்தகைய மாறுபாடு அல்லவோ இவனை மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தது?

வ்யாக்யானம் - வாய்க்கரையிலே நின்று மடலெடுக்கிறாளிறே; கழுத்துக்கு மேலேயிறே இவள் மடலெடுக்கப் பார்க்கிறது. (மணிக்குன்றத்தை) கழுத்துக்கு மேலேயன்றிக்கே மெய்யே மடலெடுக்கப் பண்ணிற்றென்கிறாள். என்னோடு வந்து கலந்தத்தாலே வடிவில் வைவர்ண்யம் போய்ப் புகர்த்துக் குளிர்ந்து நிலைபெற்றபடியும், பிரிவை ப்ரஸங்கித்துக் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்று நிலையுங்காண் என்னை மடலிலே துணியப் பண்ணிற்று. மாணிக்கமலைபோலே போக்யனானவனை.

விளக்கம் - இவனுடைய புன்முறுவல் பிறந்த உதடுகளைக் கண்டு மடல் எடுக்கிறாள். அதாவது மடல் எடுத்தல் என்பதைக் கழுத்துக்கு மேலே, மனதிற்கு உட்படாமல் செய்கிறாள் என்று கருத்து. (மணிக்குன்றத்தை) – அவனுடைய திருமேனியே என்னை மடல் எடுக்கும்படிச் செய்தது என்கிறாள். என்னுடன் வந்து கலந்து பிரிந்ததால், சரீரத்தில் ஏற்படக்கூடிய நிற மாறுபாடும் இன்றி, அந்தத் திருமேனியானது அதிகமாக ஒளி வீசி, குளிர்ந்து நிலைத்தது; பிரிவை எண்ணி அகன்று செல்ல இயலாமலும் நின்றான்; இத்தகைய நிலைகள் அல்லவோ என்னை மடல் எடுக்கத் தூண்டின. மாணிக்க மலை போன்று இனிமையாக உள்ளவனை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 60)

21. நமோ நமோ வாங்மநஸ அதிபூமயே

நமோ நமோ வாங்மநஸ ஏகபூமயே

நமோ நம: அநந்த மஹா விபூதயே

நமோ நம: அநந்த தயா ஏக ஸிந்தவே

பொருள் - தங்களுடைய முயற்சியால் அறிய எண்ணுபவர்களின் வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றுக்கு எட்டாதபடி உள்ள உனக்கு எனது நமஸ்காரம். நீ உன்னை உணர்த்தும்படியாக உள்ளவர்களுடைய வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றால் அறியப்படும் உனக்கு எனது நமஸ்காரம். அளவற்ற ஐச்வர்யம் கொண்ட உனக்கு நமஸ்காரம். அளவற்ற தயை ஸமுத்ரமாக உள்ள உனக்கு நமஸ்காரம்.

அவதாரிகை - இதுக்குக் கீழ் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்துக்கும், உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த ஐச்வர்யத்துக்கும், குணோத்கர்ஷத்தால் வந்த நீர்மைக்கும் தோற்று, “ஜிதந்தே” என்னும் ச்வேத த்வீபவாஸிகளைப் போலேயும், “நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே” என்ற அர்ஜுனனைப் போலேயும், “யாருமோர் நிலைமையன்” என்ற ஆழ்வாரைப் போலேயும், சரண்யனுடைய பெருமையை அனுஸந்திக்கிறார். இதுக்கு முன்பு ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாய், இதில் ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது என்றுமாம். கீழ் சரண்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாய், மேல் சொல்லப்படுகிற சரணாகதியை இதில் ப்ரஸ்தாபிக்கிறார் என்றுமாம்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மூலம் ஏற்பட்ட உயர்த்தி, உபயவியூதிகளும் சேர்ந்துள்ளதால் வந்த ஐச்வர்யம், குணங்களின் உயர்த்தியால் வரும் நீர்மை போன்ற பலவற்றுக்கும் தோற்று நின்றார். ஜிதந்தே. (1) - ஜிதந்தே - உனக்கு வெற்றி - என்பதாக முழங்கும் ச்வேத த்வீபத்தில் உள்ளவர்கள் போன்றும், கீதை (11-38) - நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே: - உனக்கு முன்பும் பின்பும் நமஸ்காரம் - என்னும் அர்ஜுனன் போன்றும், திருவாய்மொழி (1-3-4) - யாரும் ஓர் நிலைமையன் - என்னும் ஆழ்வார் போன்றும், தான் சரணம் அடைகின்ற அவனுடைய பெருமையை எண்ணுகிறார். இதற்கு முன்பு அடையப்படும் இலக்கின் ஸ்வரூபம் கூறினார், இங்கு அடையப்படுபவனின் ஸ்வரூபம் கூறுகிறார். முன்பு சரணம் என்று புகத்தக்கவனுடைய ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது, இங்கு சரணாகதியை உணர்த்துகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்